

Tumultul lianelor

Gabriel Stănciulescu

Tumultul lianelor

Declin, familii răvășite,
Doi "refugiați" cu acte scrise,
Pășeau pe drumuri părăsite,
Cerând favoare de la vise.

Ne-am găsit în rece amiază,
Priviri, scânteii, săgeți cu droaia,
Zburau în zi de Bobotează
Pe cerul iernii-n Dămăroaia.

Purtam speranțele la mine,
Doream să nu se mai repete
Blestemul răilor, ce vine
Cu suferință și regrete.

Aproape cred că aș fi sărit
La orice domniță în brațe,
Poate că destinul m-a ferit
De o hilară fascinație.

Obositoare zile tulburi
Trăite-n trista agonie,
S-a întâmplat în multe rânduri
Să cred că ține o vecie.

Simțeam că speranța s-a pierdut,
Și că am visat mult prea frumos,
Nu înțelegeam de ce-am trecut
Ștacheta vieții atât de jos.

Nu se întâmpla ce am visat,
Mișunau persoane între noi
Ce incomodau, neîncetat,
Sperând că accept și locul doi.

Tumult, confuze sentimente,
Trăiri pătimase în amor,
Dorințe multe, desuete,
Realizam că sunt un amator!

Simțeam ceva ce mă-mpresoară,

Îmbrățișări de amazoane,
Pe trupul meu, întâia oară,
Se încoliceau liane.

Zburdam cu sufletul și ființa,
Ușor pierdeam din crezul meu,
Nu stăpâneam deloc dorința,
Ce mă amăgea mereu, mereu.

Am trăit momente unicat,
Înaltă școală pentru mine,
Păcat, când nu vezi că e păcat!
Păcat, când reapar suspine.

Da, conștient i-am dezamăgit
Pe acei ce sincer ne iubeau,
Ne-au sfătuit, până la sfârșit,
Stupide gesturi se întâmplau.

Ar fi mult prea mult să acuzăm
Sfătuitoarii tăi... „de bine”,
Azi știm, din greșeli noi învățăm
Că și viața ne aparține.

Des am încercat să te conving
Ca doare strașnic suferința,
De unul singur nu pot să înving
Și-n prag apare... consecința.

Ai fost mereu o luptătoare,
Și ai obținut tot ce-ai dorit,
Dar vine “viața” următoare
Când toți plecăm cu ce am venit!

Autor: Gabriel Stănciulescu